

HARLEQUIN®

Kingitused

001
JUUNI

EKSTRA

CHRISTINA HOLLIS
**BOSSI LÕBUKS
PALGATUD**

Christina Hollis
HER RUTHLESS ITALIAN BOSS
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Annika Koppel
Korrektor Elle Raiend

© 2008 by Christina Hollis.

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M06210210
ISBN 978-9949-12-924-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Kate Walkerile kõigi heade nõuannete eest

Esimene peatükk

Esimesest hetkest peale, kui Beth nägi kanalibussist Veneetsiat, oli ta vaimustatud. *La Serenissima** kerkis laguunist nagu läbi udu ülespoole kasvav kristallikogumik. Kui mõnda linna võiks kirjeldada nagu naist, siis see siin oli pärit otsekui üheksateistkümnenda sajandi romaanist. Kõikjalt kostis ümisevaid helisid, kui vesi puu ja kivi-müüride vastas sosistas. Kõike seda nähes tundis Beth kerget melanhooliat. Ta oli miilide kaugusel kodunt ning tundis esimest korda firma Francesco Fine Art (FFA) peakorterisse saabudes hirmust kerget iiveldust. See uus töö hakkab mulle meeldima, kui ma ükskord juba kohale jõuan, mõtles ta, ennast meeleheitlikult veenda püüdes. Ta oli väsinud, üksik ja hirmunud. Paari viimase aasta jooksul oli tema ette liiga palju probleeme kerkinud. Veneetsia surematu rahu oli väga suures kontrastis nõustajate ja haiglate segadusega, mida ta pidi oma isa tarvis ära korraldama. Kui isa viimaks suri, oli seda tohutult raske taluda, ning järelmõjud olid paisanud ta välja sellest turvalisusest, mida ta tundis ja armastas.

Äkitselt haaras laevukese ülejäänud reisijaid põnevuslaine. Pool tosinat Veneetsia matrooni hakkasid äkki tormilisi imetlushüüatusi kuuldavale tooma ning siis osutasid kõik läbi peene uduvihma millelegi. Nad rääkisid

* *La Serenissima* – Veneetsia romantiline nimi (itaalia k)

ühekorraga ja ei läinud kaua aega, kui Beth aru sai, mis pärast. Lähenes üks uhke alus. Tõeline voolujooneline iludus pühkis neist mööda kindlusega, mis jättis mulje, et sõidab lubatust palju kiiremini. Paadijuht tõmbas endale sama palju imetlevaid pilke nagu tema paatki. Ta oli pikk, sale ja keskendunud nagu täiuslikkuse kehastus. Ühe käe sõrmed puhkasid sundimatult paadi värvitud pinnal, kui ta teise käega sõidukit juhtis. Tema rüht tundus selles hajusalt pastelses vesivärvimaastikus täiesti kohatu. Ja siiski oli see kummaliselt tuttavlik... Bethi süda jäi kor-raks seisma ja hämmastus haaras teda pealaest jalatallani.

“Heldeke! Mida tema siin teeb?” Ta ahmis õhku, enne kui jälle toibuda suutis. Inimesed vahtisid teda ja muigasid. Piinliku naeratusega tagasi oma istmele vajudes pomes Beth mõned vabandused. Ma hakkam vist pärast kogu seda stressi hulluks minema, mõtles ta. Hallutsi-natsioonide nägemine Lucast oleks pidanud juba aastate eest lõppema. Mees oli elukutseline sõdur lahingurindel ning tõepoolest *viimane* isik, kes kiirpaadiga Veneetsias ringi sõidaks. Mis puutus Milano rätsepatöösse ja moekatesse päikesepillidesse, siis naljakas küll, aga need Bethi valu ei leevendanud. Südamevalust vaikseks jäänuna jälgis ta, kuidas tema nägemus kaugusse kaob, kihutades oma privaatse kuningriigi poole nagu sinivereline, kes ta ilmselgelt oligi.

Ükskõik, kes ta on, mind ta vist isegi ei märganud, mõtles Beth. Tal oli õigus. Omal jõul miljardäriks saanuil ei olegi vajadust tavalisi surelikke märgata. Luca Francesco polnud mingi erand. Ta oli sel hommikul juba kolm korda

oma e-kirju vaadanud ning ta pea oli täis ajakavasid ja kokkulepitud kohtumisi. Jumal tänatud, et Ben Simpsoni lemmikassistent täna Inglismaalt kohale jõuab, uneles ta – see naine peab olema tõeline pühak, kui ta Beni-sugusega toime tuleb.

FFA peakontorini jõudnud, jättis Luca oma dokkimisabilise paati sildama ja suundus hoogsal sammul hoonesse. Retseptisioonitöötajate suunas noogutanud, vajutas ta oma eralifti nuppu. Ta oli mõttest Ben Simpsonile ikka veel ärritunud. Mees võis ju oma ala geenius olla, aga kainet mõistust või suhtlemisoskust polnud tal ollagi. Luca oli ainult põgusalt läbi lehitsenud FFA personali-osakonna taotluse lisada Beni töölepingu paketti isiklik assistent. Tookord oli see tundunud ametikoha süütu lisandina. Hiljem olid aga kõik mõistnud, et sel tüdrukul peab olema eluliselt tähtis osa Beni elu alalhoiusüsteemis.

Lift jõudis kohale. Luca astus sisse ja krimpsutas nägu, kui peegliga kaetud ukсед kinni kilksatasid. See viimane eileõhtune veiniklaas oli liiast olnud. Ta oli lennanud Firenzesse, et maitsta krahv Guido viimast veinitegu. Nagu alati, jäi Luca võõrustajaga nõusse, et vein oli isegi veel parem kui Guido eelmised aastakäigud. Ta oli nii öelnud juba viis aastat. Lucal polnud enam erilist tahtmist seltskondlikuks suhtluseks, kuid ta kombes olid laitmatud – kuni selleni välja, et see viimane pakutud klaas alkoholi vastu võtta. Praegu pani mõte sellele ta võpatama. Õnneks oli üks ta autojuhtidest tegutsenud kaaspiloodina ning ta mõne tunni eest Veneetsiasse tagasi lennutanud. Magamiseks polnud aega jäänud, sest kui ta oleks vastu

võtnud krahv Guido pakkumise ööseks külaliste tiiba jääda, oleks see võinud Luca mõne jutuajamise võrra liiga kaugele viia. Ta oli mees, kellele esitati tuhandeid küllakutseid, ent ta oli kaotanud igasuguse soovi sõprussuheteks.

Ja nüüd pidi ta ennast sundima tagasi kontoriellu astuma.

Luca oli jaganud Ben Simpsoniga oma isiklikku assistenti Andriat, kuni nad kõik ootasid, et Beni tüdruk Inglismaal oma “isiklikud probleemid” ära lahendaks. Ta mõtles, et peaks sellel varikujust imenaisel kohe palka tõstma, teda isegi nägemata. Kui Lucal peaks täna-hommikuses seisundis Beniga järjekordne probleem tekkima, siis tõenäoliselt lõppeks see nii, et terve firmajuhi vaip on verd täis...

Selleks ajaks, kui Beth oma uude töökohta jõudis, peksis ta süda nii kiiresti, et oli lausa lõhki minemas. Beniga oli kokku lepitud kohtumine vestibüülis ning mees viis ta sealt nende oma kontorisse. Ben juhtis teda läbi töökalt tegutseva mesilastaru. Kuigi firma asus kaootilises vanas hoones, täis väikesi hubaseid toakesi ja kriiksuvaid põrandalaudu, toimis kõik FFA-s mitmeid miljardeid dollareid väärt oleva äriettevõtte kõrgtehnoloogilise tõhususega. Kui investeringuid kaitsesid tulemüürid ja viirusetõrjed, siis hoone päris müürid olid kaetud seinavaipadega. Sel ajal, kui Bethile maja näidati, mõtiskles ta, kas seinavaipad varjavad ka mingeid salakäike. Siin

renessansiajastul elanud inimesed hindasid kõrgelt julgeolekut – neil päevil olid kaalul samavõrd elud kui varandused. Ben juhtis teda mööda koridoride küülikukäike, seisatades aeg-ajalt, et küsida teed tagasi nende kontori poole. Bethil polnud selle vastu midagi. See andis talle võimaluse ümbrust imetleda. Kõigisse koridoridesse olid kindla vahemaaga paigutatud seinte äärde ilusad antiiksed lauakesed ja suured nikerdatud toolid. Tema isale oleksid need kindlasti meeldinud. Isa oli hinnalisi asju jumaldanud ja see koht oli neid täis tuubitud. Iga kord, kui Gerald Woodbury läks välja, et lattu uusi varusid osta, oli ta kindlasti toonud ka koju vähemalt ühe oivalise eseme, mille mahamüümist ta poleks suutnud taluda. Kahjuks oli ta pangakonto tühjenenud üsna samasuguse kiirusega, kui armastatud Rose Cottage ilusate esemetega täitus.

Niipea, kui nad oma kontorisse jõudsid, sukeldus Beth kohe töösse, et Beni elu võimalikult sujuvalt kulgema panna. Nende toad olid ümber ehitatud maja endisest ballisaalist ning Bethil ei kulunud kuigi palju aega Beni veenmiseks, et mehe laud tuleks ümber paigutada ruumi kõige tagumisse otsa. Teda oli nii kerge tööst eemale kiskuda, kui ta ukse lähedal istus. Seal oli koht Bethi töölaua jaoks, et ta saaks soovimatuid külalisi eemale tõrjuda.

Katastroof juhtus varsti pärast seda, kui nad olid end töötama seadnud. Meeleheitlik karjatus lendas Bethini, kes korrastas arvutis mõningaid andmeid.

“Beth... Beth... Ma istusin oma prillide peale!”